

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

ΔΕΝ είναι άλλο αξιοθρηνητότερον ἀπὸ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀγιάζουν τὰς εορτὰς πολλοὶ Χριστιανοὶ τὴν σήμερον. Αἱ δεσποτικαὶ εορταὶ δὲν γίνονται πλέον εἰς ἀνάμνησιν τῶν μεγάλων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ἡμεῖς προσμένομεν τὸ Χριστὸς γεννᾶται, ἢ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὄχι διὰ νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεόν, ἀλλὰ διὰ νὰ λαμπροφορέσωμεν, καὶ νὰ περιερχώμεθα ἐξ οἴκου εἰς οἶκον, διὰ νὰ πολυχρονίζωμεν ὁ εἰς τὸν ἕτερον, καὶ νὰ ἐρωτῶμεν, Πῶς ἔχομεν μὲ τὴν μεταβολὴν τῶν βρωμάτων, ἂν τὸ πασχαλινὸν μᾶς ὠφέλισε, κτλ. Ὅλαι αἱ Κυριακαὶ τοῦ ἔτους, ἐξαιρέτως δὲ αἱ πρὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς δύο, δαπανῶνται εἰς τὸ νὰ λατρεύωμεν τὴν κοιλίαν ἡμῶν, καὶ ὄχι τὸν Θεόν. Εἰς αὐτὰς, ἔ ὄχι εἰς τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, συμβαίνουσιν αἱ ἐριδεις, αἱ φιλονεικίαι, οἱ φόνοι, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀνοσιουργίαι, καρποὶ τῆς ἀδθηφαγίας καὶ τῆς μέθης. Αὐτὰς τὰς δύο Κυριακάς τῆς ἀπόκρεω καὶ τῆς τυροφάγου, φαίνεται νὰ ἡμεθα ὅλοι ἐνεργοῦμενοι ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς γαστρομαργίας. Δὲν μένει πλέον διαφορὰ μεταξὺ πλουσίου καὶ πτωχοῦ· ὅλοι τρῶγουσιν ὑπὲρ τὴν χρείαν, καὶ πολλοὶ δαπακῶσιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν.

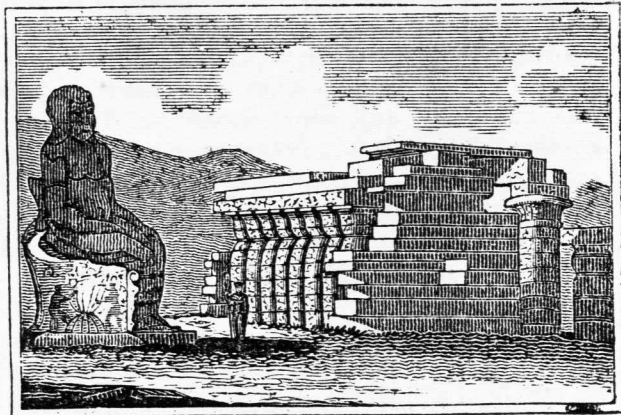
Θέλεις, Χριστιανέ, νὰ καταλάβῃς τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἀντιθέου διαγωγῆς; ἔχε πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ παράδειγμα τοῦτο. "Ἄν ἓνας φονεὺς, διότι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἀποχὴν τοῦ φόνου ἀπὸ τῆς αὔριον, ἐφόνευε σήμερον ὅσους ἤθελεν ἀπαντήσῃν, δὲν ἤθελες τὸν κρίνειν ὄχι μόνον μοχθηρότατον, ἀλλὰ καὶ ἀφρονέστατον; Τοιοῦτος γίνεσαι καὶ σὺ, Χριστιανέ, ὅταν τρώγῃς σήμερον ὅσα εὔρης, διὰ νὰ ἀπέχῃς αὔριον ἀπὸ δλα· ὅταν γεμίξῃς σήμερον τὴν κοιλίαν σου ὑπὲρ τὸ μέτρον, διότι δὲν ἔχεις αὔριον τὴν ἄδειαν νὰ φάγῃς κρέας· ὅταν μεθύσκῃσαι σήμερον, διότι δὲν καταλύεις αὔριον οἶνον. "Ἐξευρε ὁμως, ὅτι, ὅστις σχολάζει τὰς εορτὰς διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἴδια πάθη, αὐτὸς δὲν εἶναι εορταστής· ἀλλὰ χλευαστὴς τῆς θείας μεγαλωσύνης, καὶ τολμηρὸς παραβάτης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΤΗΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Ο,ΤΙ καλόν, ὅτι ὑψηλόν, ὅτι εὐγενικόν ἔχει νὰ καυχῆθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐβλάστησεν, ἢ τοῦλάχιστον ὠρίμασεν, ἐπὶ χώματος Εὐρωπαϊκοῦ. Εἰς ἀφθονίαν, ποικιλίαν, ἔ ὠραιότητα φυσικῶν προϊόντων ὑπερτεροῦν Ἀσία καὶ Ἀφρική· εἰς πᾶν ὁμως ἔργον ἀνθρώπινον ὑπερέχουν οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης. Αἱ ἀπλούσταται ἀρχαὶ τῶν βα-

ναύων τεχνῶν πιθανὸν νὰ χρεωπῶνται κατὰ μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν· ἀλλὰ πόσον ἐτελειοποιήθησαν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων! Ἀπὸ τὸ ὑφαντήριον τοῦ Ἰνδοῦ ἕως εἰς τὰς ἀτμοκινήτους ὑφαντικὰς μηχανὰς, ἀπὸ τὸν ἡλιακὸν γινώμονα ἕως εἰς τὸ θαλάσσιον χρονόμετρον, ἀπὸ τὸ Κινικὸν πλοῖον ἕως εἰς τὸ τρίκροτον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, πόση διαφορὰ, πόση διάστασις! Ἐὰν δὲ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὰς εὐγενεστέρας ἐκείνας τέχνας, αἱ ὁποῖαι, τρόπον τινα, καθιστάνουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀνωτέραν ἑαυτῆς, πόσον ἀπέχει ὁ Ζεὺς τοῦ Φειδίου ἀπὸ εἰκόνισμά Ἰνδικόν, ὁ Παρθενῶν ἀπὸ ναὸν τῆς Ἰνδίας, ἢ μεταμόρφωσις τοῦ Ῥαφαήλ ἀπὸ Κινικὴν ζωγραφίαν! Ἡ Ἀσία εἶχε τοὺς χρονογράφους τῆς, οὐδέποτε ὁμως ἐγέννησε Θουκυδίδην, ἢ Γιββῶνα· εἶχε τοὺς ποιητὰς τῆς, οὐδέποτε ὁμως ἐπροχώρησεν εἰς κριτικὴν· εἶχε τοὺς σοφοὺς τῆς, τῶν ὁποίων ἐπέφεραν πολλὰς ἀποτελέσματα ἀξιόλογα αἱ διδασκαλίαι· ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, ἓνας Πλάτων, ἓνας Νεύτων, ἢ ἓνας Κάντιος, ποτε δὲν ὠρίμασεν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ὀαγγού.

ΘΗΒΑΙ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ.

Τὸ Μεμόνιον.

Εἰς τὰς Αἰγυπτιακάς Θήβας ὑπάρχουν κολοσσαῖα τῆς ἀρχαιότητος λείψανα. Ὅλοι συμφώνως οἱ περιηγητὰὶ ὁμολογοῦν, ὅτι εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ περιγράψῃ τις ὅποια καταπληκτικὰ αἰσθήματα γεννᾷ ἡ θεὰ τῆς παμπάλαιου ταύτης μητροπόλεως. Ἐφάνη, λέγει ὁ Βελζώνιος, ὅτι ἐμβῆκα εἰς πόλιν γιγάντων, οἵτινες, μετ' ἀγῶνα πολυχρόνιον ἀφανισθέντες ἐξ ὀλοκλήρου, ἀφήκαν τὰ εἰρήπια τῶν διαφόρων αὐτῶν ναῶν ὡς τὰ μόνα δείγματα τῆς ὑπάρξεώς των. Ὅχι ὀλιγώτερον ἰσχυρὰν καὶ χαρακτηριστικὴν περιγραφὴν δίδει ὁ Κύριος Δεῶν, ὅστις ἐπὶ Ναπολέοντος ἐσυνώδευσε τὸν Γαλλι-

κόν στρατὸν εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον.— Περ-
σαντες, λέγει, τὸ ἄκρον σειρᾶς τινὸς βουνῶν,
ἴδαμεν ἀπομῆς ἐξηπλωμένας ἔμπροσθέν μας
τὰς ἀρχαίας Θήβας,— πόλιν, τὸ μέγεθος τῆς
ὁποίας εἰκόνισεν ὁ Ὅμηρος μὲ μίαν μόνην λέξιν,
Ἐκατόμυλος,— πόλιν, περιώνυμον διὰ πλήθος
βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ σοφία των ἀπεθέωσε
διὰ νόμους, τοὺς ὁποίους σεβόμεθα χωρὶς νὰ
τοὺς γνωρίζωμεν· δι' ἐπιστήμας, περιεχομένας
εἰς ὑπερηφάνους καὶ μυστηριώδεις ἐπιγραφάς.
Ἡ πόλις αὕτη, ἐγκαταλειμμένη, μεμονωμένη, ἔ-
ρημωμένη, ἦτο, μ' ὅλα ταῦτα, θέαμα τόσον
γυγαντιαῖον, ὥστε, καθὼς ἴδε τὰ διεσκορπισμένα
τῆς ἐρείπια ὁ στρατὸς, ἐστάθη ἀφ' ἑαυτοῦ, ἔ-
οι στρατιῶται αὐθορμήτως ἐκρότησαν τὰς χεῖρας.

Αἱ Θῆβαι, ἔκειντο ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς τοῦ
Νεῖλου, μέχρι τῶν ὁρέων φθάνουσαι καὶ ἀπὸ
τὰ δύο μέρη. Οἱ τάφοι μάλιστα οἱ ἐπὶ τῆς
δυτικῆς πλευρᾶς ἐκτείνονται ἕως εἰς τὰ μεθόρια
τῆς ἐρήμου. Τέσσαρες κυριώτεροι κῶμαι στέκον
ἐπὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως·
κρίνοντας δὲ ἀπὸ τὴν παμμεγέθη ἔκτασιν τῶν
ἐρειπίων τῆς, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι
εἶχεν εἰκοσιεπτὰ μιλίων περιφέρειαν. Ἐπὶ τῆς
δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ ποταμοῦ ἔκειτο τὸ Μεινό-
νιον, ἦγον ὁ τάφος ἢ τὸ παλάτιον ἐνὸς ἀπὸ
τοὺς Φαραῶ, τοῦ Ὁσμανδῆα, ἔχον μῆκος
μὲν περίπου 530 ποδῶν, πλάτος δὲ 200. Σώ-
ζεται δὲ ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἀκεραιότερα τῶν
ἐπιλοίπων, ἂν καὶ ἦναι μικρότερα διαφόρων
ἄλλων.— Χωρὶς καλὰς ἰχνογραφίας καὶ διεξοδι-
κᾶς περιγραφᾶς ἦθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ
δῶσῃ τις ἀνάλογον ὅπως οὖν ἰδέαν τῆς λαμπρό-
τητος τῶν Θηβαϊκῶν λειψάνων. Τῶν ναῶν αἱ
μικρότεροι στήλαι ἔχον ἑπτὰ ἡμισυ ποδῶν διά-
μετρον· τινὲς δὲ τῶν μεγαλητέρων ἔνδεκα. Ἀ-
γάλματα εὐμεγέθη, ὀβελίσκοι, σφίγγες, ἔ ἄλλα
ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ, παρουσιάζονται σωρηδὸν
εἰς τὸν ἐκτεπληγμένον θεατῆν. Εἰς τὸ χωρίον
Καρνάκι ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης, εὐρίσκειται
ναὸς μεγαλοπρεπέστατος, ἐν ἧμισυ μίλιον τὴν
περιφέρειαν, καὶ κατὰ μέρος ὑπὲρ τὰ 4,000 ἔτη
παλαιός. Εἰς αὐτὸν σώζεται αὐλὴ ἢ πρόδομος,
τοῦ ὁποίου ἡ ἐξ ὁμαλῶν λίθων στέγη ἐπιστη-
φίζεται εἰς 134 στήλας, τινὰς μὲν 26 ποδῶν,
τινὰς δὲ 34 ποδῶν τὴν περιφέρειαν.

Τὰ προύλαια ἐνὸς τῶν θαυμασίων τούτων
ιερῶν γέμουσι ἀπὸ γλυφᾶς ἀξιοπεριέργους, αἰτι-
νες παριστάνουσι τὸν θρίαμβον παλαίου τινὸς
μονάρχου τῆς Αἴγυπτου κατὰ Ἀσιανοῦ ἐχθροῦ·
τὸν θρίαμβον δὲ τούτον εὐρίσκειμεν καὶ εἰς ἄλλα
τινὰ μνημεῖα τῶν Θηβῶν εἰκονισμένον, καὶ
προσέτι κατὰ μέρος ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς Νου-
βίας. Τὸ συμβᾶν τοῦτο φαίνεται νὰ ἐσχημά-

τισεν ἐποχὴν εἰς τὴν Αἴγυπτιακὴν ἱστορίαν, καὶ
νὰ ἐχορήγησεν ὕλην εἰς ἱστορικοὺς καὶ γλύπτας,
καθὼς ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος εἰς τοὺς Ἕλληνας
ποιητὰς.

Ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ Θηβαϊκὰ μνημεῖα ἀνήκον
εἰς περίοδον χρόνου ἀρχαιότεραν τῆς Περσικῆς
κατακτήσεως, π. Χ. 525, καὶ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν
ὑπάρχουν τὰ παλαιότερα καὶ γνησιώτερα δείγ-
ματα Αἴγυπτιακῆς τέχνης, ἔπεται ἀναντιρρή-
τως τόσον ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῶν μνημείων
αὐτῶν, ὅσον ἀπὸ ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Ἀ-
ληθευεῖ μὲν ὅτι εὐρίσκειμεν δις τὸνομα τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου ἐπὶ μέρους τῶν εἰς Καρνάκ κτισμά-
των· ἀλλὰ τοῦτο τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύει,
ἐκτὸς ὅτι θάλαμὸς τις ἐπροστέθη εἰς τὸν ναὸν
πρὸς τιμὴν τοῦ δορικτήτορος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔ-
ἐπεγράφη τὸνομά του.—βέβαια οὐδὲ ἦτον οὐδὲ
εἶναι ἀσύνηθες νὰ κολακεύωσιν οἱ ἱερεῖς πάντα
νέον δεσπότην.

Συμπεραίνομεν τὸ ἄρθρον τοῦτο μὲ τὸ ἐφε-
ξῆς ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Στράβωνος.— Τὰς
Θήβας Ὅμηρος ἑκατόμυλους καλεῖ, ἔ πλείστα
ἐκεῖ κτήματα κείσθαι λέγει. Καὶ νῦν δείκνυ-
ται ἰχνη τοῦ μεγέθους αὐτῆς ἐπὶ ὄχθοις κόντα
σταδίους τὸ μῆκος· ἐστὶ δ' ἱερά πλείω. Καὶ
τούτων δὲ τὰ πολλὰ ἠκρωτηρίασε Καμβύσης·
ννὶ δὲ κομηδὸν συνοικεῖται. Ἐν τῇ περὶ αἶ-
ἐστὶ τὸ Μεινόνιον. Ἐνταῦθα δὲ δυοῖν κολοσ-
σῶν ὄντων μονολίθων ἀλλήλων πλησίον,* ὁ μὲν
σώζεται, τοῦ δὲ ἑτέρου τὰ ἄνω μέρη, τὰ ἀπὸ
τῆς καθέδρας, πέπτωκε σεισμοῦ γενηθέντος, ὡς
φασὶ. Πεπίστευται δ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν
ἐκαστὴν ὄψος, ὡς ἂν πληγῆς οὐ μεγάλης, ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ τοῦ μένοντος ἐν τῇ θρόνῳ ἔ τῇ βά-
σει μέρους. Ὑπὲρ δὲ τοῦ Μεινονίσι θῆκαι βα-
σιλέων ἐν σπηλαίοις λατομηταὶ περὶ τιτταρά-
κοντα, θαυμασῶς κατεσκευασμένα, θεᾶς ἄξια.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΕΤΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΠΟ.ΜΕΝΟΣ.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ λαὸς ἀπαιτεῖ, καὶ ἡ ἀπαι-
τησίς του εἶναι δικαία καὶ νόμιμος, ὅτι, ὅπου
χρεωστὴ νὰ σέβεται ὡς διδασκάλους καὶ πνευ-
ματικοὺς ὁδηγοὺς, πρέπει νὰ ἦναι ἀληθῶς καὶ
ἄνδρες ἀξιοσέβαστοι διὰ τὰ φῶτά των, ἀξιοσέ-
βαστοι διὰ τὴν ἀρετὴν των· θέλει, καὶ ἡ θέλησίς
του εἶναι νόμιμος, νὰ ἦναι ὁ ἱερεὺς καὶ ποιμὴν
αὐτοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρήγγειλεν ὁ Ἀπόστο-
λος Παῦλος, τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀνα-
στροφῇ, ἐν γνώσει. Ἀλλῶς, πῶς δύναται νὰ
ἀπαιτῆ σέβας ἀπὸ τὸν λαόν, ποῖον δικαίωμα
ἔχει εἰς τοῦτο; Τὸν μόνον χαρακτήρα τῆς

* Τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο μονολίθων κολοσσῶν, τοὺς ὁποίους μνη-
μονεῖται ἐνταῦθα ὁ Στράβων, παριστάνει ἡ εἰκονογραφία μας.